

[Alfred Jensen.]

Werner i Odense ikke alene havde talt for, men også stemt for en resolution om op-hævelse af den tvungne opsparring. Senere har andre kendte socialdemokrater indset det fornuftige i at solidarisere sig med arbejderne; i Frederikshavn skal således landstingsmand Henry Hansen være gået ind for en resolution, der går ud på, at den bundne opsparring skal ophæves.

Jeg forstår så udmærket disse følelser, disse bevægelser, og jeg synes, at når man ved, hvilke byrder den arbejdende klasse har båret, når man ved, hvilke indskrænkninger der er foretaget i husholdningerne, så er det fuldkommen urimeligt at tale om de protesterende på den måde, man gør. Man skal dog gøre sig klart, at de, der rammes af den tvungne opsparring, er dem, der slider og slæber hver dag, dem, der former og skaber værdierne. Det er dem, vi skylder al mulig ære og respekt, og derfor burde man i stedet for at skælde ud på dem ophæve den tvungne opsparring. Efter min opfattelse er der kun een vej at gå: det er at ophæve denne lovgivning.

Jeg vil gerne slutte med at oplæse et forslag til motiveret dagsorden:

„Idet folketinget erkender, at arbejdere, tjenestemænd og småkårsfolk på grund af oprustningens og prisstigningernes tunge byrder ikke uden de største afsavn til skade for hjem og familie kan betale til tvangsopsparringen, udtaler det, at loven om den bundne opsparring bør ophæves, og fortsætter herefter behandlingen af forslag til finanslov for 1952—53.“

Formanden: Der er nu stillet følgende forslag til motiveret dagsorden: (se ovenfor). Jeg skal lade dette forslag indgå i for-handlingen.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Det ærede medlem hr. Alfred Jensen omtalte demonstrationerne herude på pladsen mod den bundne opsparring. Der har fra disse demonstrationer været en deputation, som har haft foretræde for partierne, og der var formet en udtalelse, som foranledigede nogle spørgs-mål. Man havde vedtaget en udtalelse på de møder, der har været holdt, hvori man siger, at det arbejdende folk mønstrer alle sine kræfter for at gennemtvinge en anden politik, vi agter ikke at affinde os med o. s. v. Det gav anledning til, at der

blev spurgt, om det skulle være en trusel, om der var tale om, at man ville bruge uparlamentariske midler, men det sagde man nej til, og jeg lagde da også mærke til en af plakaterne derude, som sagde, at lov er lov, og lov skal ændres. Jeg siger det, fordi jeg nødig ville have, at den demon-stration, der fandt sted hernede, eller den tale, som nu blev holdt af det ærede medlem hr. Alfred Jensen, skulle virke således, at vi ikke kom af med loven; det kunne godt blive resultatet, for det er jo givet, at rigsdagen vil reagere derimod, hvis den bliver truet, og det er naturligt. Men det var altså ikke meningen, og jeg håber på en velvillig behandling af forslaget om ophævelse af den tvungne opsparring; jeg håber, at man vil vise denne velvilje på trods af den kom-munistiske tilslutning.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Jeg ved ikke, hvilken stil-ling det ærede medlem af det andet høje ting har taget i Frederikshavn, men det vil han sandsynligvis selv kunne svare på.

Jeg føler mig kun foranlediget til at gøre en enkelt bemærkning, som ikke skal tan-gere den motiverede dagsorden — med hen-syn til den er mit partis stilling udtrykt i de bemærkninger, jeg tidligere har gjort under denne finanslovdebat, og i de hen-stillinger, som finansministeren har accep-teret om at optage forhandling med de par-tier, der har vedtaget loven, således som det blev nævnt forleden dag. Jeg har blot følt trang til at sige, at vi ved alle uden und-tagelse i denne sal, at vanskelighederne er store i næsten alle befolkningskredse med hensyn til de økonomiske forhold i øjeblikket. På denne baggrund vil jeg gerne have lov til på en dag, hvor en talmæssigt beskeden demonstration har været herinde, at ud-trykke min tilfredshed med og min glæde over, at arbejderne på B. & W. ikke har villet agere plakatbærere for kommunisterne. Og jeg vil gerne føje til, at når de økonomiske vanskeligheder er, som det ærede medlem lige har skildret — og det var jo en skildring, der lod forstå, at efterhånden var det sådan, at der ingen råd var til pålæg eller noget som helst i arbejderhjemmene —, hvordan kan så det kommunistiske parti få sig til at opfordre et par tusinde arbejdere til at miste en 3—4—5 timers arbejds-løn for at gå herind i den demonstrationshistorie, der har fundet sted i dag? Gud ved, om konerne, husmødrene, ikke havde haft mere brug for de penge derhjemme!